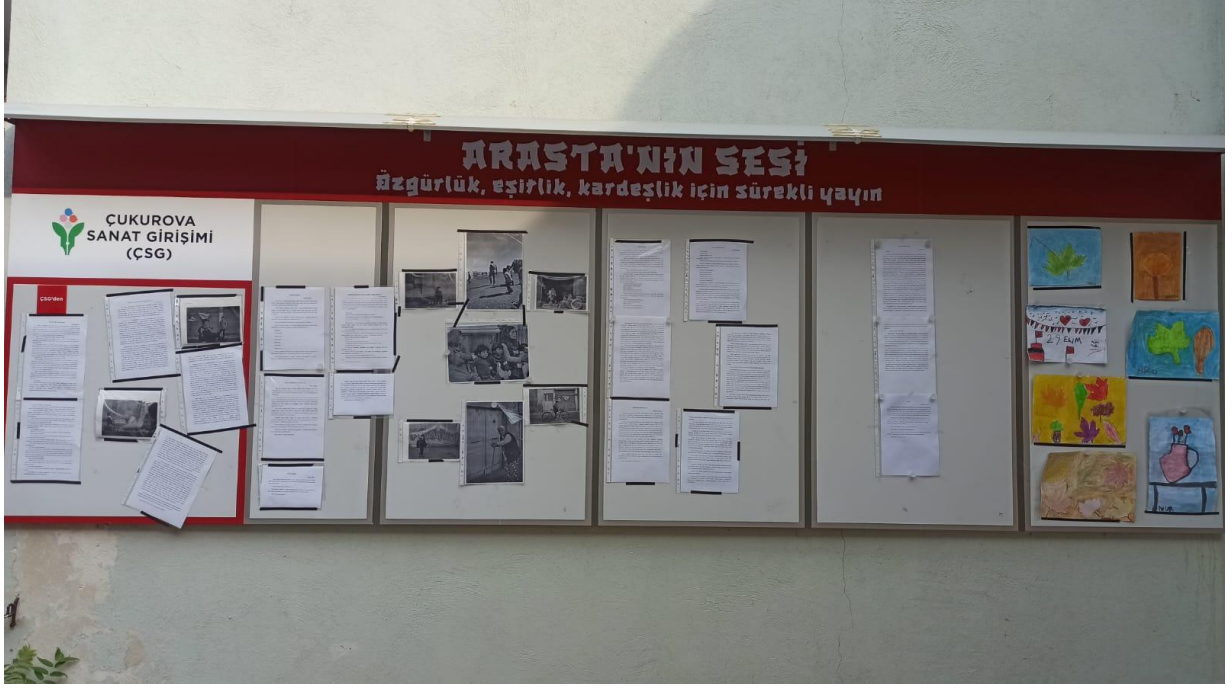

Sayı:2
3.11.2025

ÇSG'DEN

ADANA; BİR YAZI, BİR OKUR

Çetin Yiğenoğlu

Adana, bir semboldür; güzel kent sembolü. Adana işlevsel kenttir. Allah'ına kadar kent. Adana başlı başına tarihtir, arkeolojidir, antropolojidir... -Belki de bu özellikleriyle- Roland Barthes'in toplumsallıkla erotizm arasında fark görmeyen yorumuna göre farklılıklarıyla "erotik"tir, Adana... Kent merkezi, genelde toplumsal etkinliklerin, "erotik (sosyal) etkinlikler"i'nin değiş tokuş yeri olarak yaşanır. Bu olgunun etkisiyle kent merkezi, yıkıcı, bozucu, oyuncu güçlerin her zaman etkin olduğu uzam olarak değerlendirildiğinde Adana'yı tanımlamak zorlaşır...

Büyük Usta Victor Hugo'nun yorumuyla da Adana, bir yazıdır.

Kentte dolaşan, yaşayan, kenti kullanan, (*yani biz, hepimiz*) kendi zorunluluklarına, yer değiştirmelerine göre parçalarını ayırdığı sözceyi gizlice, kendine göre gerçekleştirme özgürlüğüne sahip okura da benzer.

Bu nedenlerle Adana'nın işlevselliği anlamsal içeriğiyle (gücü) her zaman çatışmalıdır. Modern yaşamın işlevsel dayatmalarıyla Adana'nın tarihinden gelen anlamsal varsılıkları arasındaki çatışma, oldum olası kentsel dokusunu bileyleyegelmiştir. Adana'nın kimliği dört bin yıldır emperyal güçlerin istilasına karşı direnciyle biçimlenmiştir. Çelişkiler bıcağı olagelmıştır her zaman. Haksızlığa karşı direniş bilinci böyle yapılanmıştır. "Mopsos" kimliğiyle Truva'da işgalci Batı koalisyonuna karşı koymuştur. Kilikya Korsanları olmuş, istilacı Grek'e, Roma'ya karşı çıkmıştır. Kadınıyla, erkeğiyle bilene bilene keskinleşmiştir "Yiğit Adanalı" kimliği.

Merhaba Adanalı... Arasta'nın Sesi'nin bu ikinci sayısıyla merhaba...

Arasta, Sarıyakup'un kalbi. Sarıyakup, Tepebağ'dan sonra en eski mahallesi Adana'nın. Sözümona modern yaşam düşünün peşine takılan bazı eski Adanalılar Kuzey/"Yeni" Adana'ya göçtü. Göçtüler de ne oldu? Akılları da, yürekleri de kaldı eski Adana'da. Evleri kuzeyde olsa da köklerinden kopamadılar. Yaşamak için eski Adana'ya gelip gittiler sürekli. Böylece Arasta "çekim merkezi" kimliğini korudu. Kent uzamındaki sembollerle, niteliksel açıdan sembolleştirme özelliğine sahip motifleriyle "eski Adana" yaşamaya devam etti.

Her gün 20 bin dolayında insan girip çıkıyor Arasta'ya. "GDO'suz insan" tanımı yakışıyor onlara. Sayacı, astarcı, tamircisi, üreticisiyle ayakkabıcılar, kazancılar, kalayıcılar, kebabçılar, şekerlemeciler, tespihçiler, takıcılar, av malzemesi satıcıları, hazır giyimcileri, kilimcileri, halıcılarıyla Kapalı Çarşı esnafı, Kuzey Adanalılar, yerli-yabancı turistler yaşamı her gün yeniden kuruyorlar Arasta'da...

Arasta yaşıyor...

Çukurova Sanat Girişimi'nin (ÇSG) üç yıldır üzerinde çalıştığı proje de yaşayan Arasta üzerine yürütülüyor. Yaşayan Arasta, yaşayan Sarıyakup, yaşayan sokaklarıyla bir bütün olarak irdeleniyor bu ÇSG projesinde. Çoklu bir çalışma sürdürülüyor Arasta-Sarıyakup projesinde. Sosyolojik araştırmalardan tarihsel, kentbilimsel veri derlenmesine, göstergebilimsel, öyküsel çalışmalarla boyutlanmış bir proje Arasta/Sarıyakup Projesi.

Sevgili ÇSG gönüllüleri, Sarıyakuplular,

Çok sıcak bir yazı geride bıraktık. 2025-2026 sezonuna taze bir solukla, coşkuyla başladık. Arasta'nın Sesi'ni güncellemek ilk işlerimizden biridir. Arasta'nın Sesi bir kürsü, bir mikrofondur.

Bu yaşayan mahallenin, sokakların, Arasta'nın, Sarıyakup sakinlerinin sesi, soluğu, kulağı, gözüdür... Daha da fazlasıdır bu alçakgönüllü yayın organı... Boyundan büyük işlere soyunmaktadır. Duvar Gazetesi kimliğinden sanal evrene metastaz yaparak bir edebiyat dergisi işlevi üstlenmeye cesaret edebilmiştir.

Arasta'nın Sesi, siz dostlarından yazınsal ürünler bekliyor. (İng.) "Short short story" denilen "çok kısa öykü", kısa öykü, şiir, deneme, düşünce yazılarınızla güç kazanacak. Arasta'nın Sesi deneysel bir çalışmadır. Evrimini birlikte izleyeceğiz.

Dünyamız -başta bölgemiz, ülkemiz- ağır bir bunalımdan geçiyor günümüzde. Gerek ÇSG, ekin-sanat çalışmalarıyla, gerekse Arasta'nın Sesi yayınıyla insanımızın yüreğini aydınlatmayı, güzelleştirmeyi ereksiyor.

ÇSG, gönüllüleriyle güçlüdür...

Bilindiği gibi ÇSG kültür endüstrisi dışında bir yapılanmadır. Türkiye'de benzeri yoktur.

ÇSG, destekçileriyle güçlüdür...

Avluda kurduğumuz yazlık sinema için gerekli projeksiyon düzeneği dostumuz Prof. Dr. İsmail Özgören tarafından armağan edildi.

Piyanomuzun onarımı SİLSAN tarafından yaptırıldı. Erken yaşta aramızdan ayrılan Şair Mehmet Arif B.'nin (Sanayici Mehmet Bacaksızlar) ışığı ÇSG'yi aydınlatmayı sürdürüyor.

Başta Mehmet Pehlivan, çalışma arkadaşı Fahri Pelit, Pehlivan Reklam ailesi her zaman yanımızda duruyor.

ÇSG, öğretmenleriyle güçlüdür...

Durmuş Ali Özkale masal evreninde, Sevinç Kökenler renklerin dünyasında, Ayşe Gökçe anlattığı masallarla, Didem Basık çocuklara öğütlediği davranış incelikleriyle, Aslı Albay İngilizce dersleriyle, Abuzer Köyyar tiyatro çalışmalarıyla, Sabiha Tanrısever oyun saatıyla, Altay Tanrısever güçlü satranç takımı için çalışmalarıyla, Serel Alpan çocuklarda yaratıcılıkla, Selin Erdinlig çocuklarla felsefe yaparak ışık saçıyorlar evrenimize.

ÇSG, yönetmenleriyle güçlüdür...

Felsefede Kerim Caymaz, Prof. Dr. Adnan Gümüş, arkeolojide Doç. Dr. Serdar Girginer, müzikte Nevin Apaydın, fotoğrafta Prof. Dr. Selman Vefa Yıldırım, Prof. Dr. İlker Özdemir, İsmail Dikilitaş'la güçlüdür.

ÇSG, öğrencileriyle güçlüdür...

ÇSG ve ÇSG Çukurova Okulu Çukurova'da bir vahadır... Sarıyakup Mahallesi çocukları için bir vaha.

ÇSG Yazarlarevi'nde çalışmaya başlayalı tam 6 yıl oldu. O yıl ilkokul ya da ortaokulda okuyan öğrencilerimizin çoğu üniversitede şimdi.

EKİM: TOPRAĞIN VE UMUDUN AYI

Yaşar Ateşoğlu

Ekim ayı, takvimde sıradan bir yaprak değildir. Adını “ekmekten” alan bu ay, tohumların toprağa kavuştuğu, fidelerin yeni bir yaşam yolculuğuna çıktığı zamandır. Ekim, insanın emeğiyle doğanın bereketini buluşturduğu, yağmurun ve karın müjdelediği üretimin başlangıcıdır.

Çukurova’da ekim ayı daha da özel bir anlam taşır. Torosların eteklerinden Amik Ovası’na kadar uzanan bu bereketli topraklarda çiftçi, sabahın ilk ışıklarıyla tarlasına yönelir. Buğday, pamuk, narenciye, sebze ve daha niceleri... Hepsi ekimin kucağında toprağa düşen tohumlarla hayat bulur. Çukurova, bu üretkenliğiyle sadece sofralarımızı değil, ülkenin ekonomisini de besler.

Ekim yalnızca tarlaların değil, zihinlerin de bereket ayıdır. Okullar açılır, çocuklar sıralarına oturur. Kalemler, tıpkı saban gibi zihinleri işler. Defter sayfaları, toprağa atılan tohumlar gibi dolmaya başlar. Her çocuk bir fidandır; onların büyümesi, toprağın bereketi kadar toplumun geleceği için de umut kaynağıdır.

Yağmurlar başlar ekimde. Toprak suya kavuşur, insan emeğe... Gökyüzüyle yeryüzünün buluşmasıdır bu ay. Doğanın ritmiyle insanın emeği birbirine karışır. Bu yüzden ekim, yalnızca bir ay değil, aynı zamanda bir devrimdir.

Tohumun filizlenmesi toprağın devrimidir; alın terinin karşılığını alması, emekçinin devrimidir; çocukların öğrenmeye başlaması ise bilginin devrimidir.

Çukurova’nın bereketini, Anadolu’nun üretkenliğini ve gençliğin ışığını birleştiren ekim, bize her yıl aynı gerçeği hatırlatır:

Hayat, emekle ve umutla yeniden başlar.

BENİM ÇOK KÜLTÜRLÜ GÜZEL ADANA’M

H. Osman Aslan

Ben, Doğu Anadolu'nun bir şehrinden Adana'ya göçmüş bir ailenin çocuğuyum. Çeşitli zamanlarda eğitim, öğretim ve meslek gereği başka ülke ve şehirlerde bulunmuş olmakla birlikte 60 yıldır kendimi tanımlarken; doğum yerim Malatya olmasına rağmen, Adanalıyım derim. Aslında Adanalıyım demek bana yetmez; 'Ben Adana sevdalısıyım!' dersem daha doğru olur. Peki, beni bu sevdaya kaptıran nedir? Daha doğrusu Adana'yı çok sevmemin sebebi nedir diye soracak olursanız; Adana'nın çok kültürlü olmasıdır, derim.

Ama nasıl bir çok kültürlülüğten söz ettiğimi biraz açmam lazım. Batı dillerinde Latince'den gelen '**Multiculturalism**' ve '**Polyculturalism**' şeklinde iki kavram olmasına rağmen Türkçede biz ikisine de çok kültürlülük diyoruz. Oysa ikisi arasında önemli farklar var. Ben bu yazımda iki kavramda Türkçe önerilerde bulunarak açıklamaya çalışacağım ve Adana'nın hangi çok kültürlülük kavramı ile nitelendirileceğini göstermeye çalışacağım. Multiculturalism (ayrık çok kültürlülük, benim önerim) ile kastedilen çok kültürlülükte; farklı kültürlerin bir toplumda, bir mozaik gibi yan yana ama genellikle kendi sınırlarını koruyarak var olmasını ifade eder. Başta Osmanlı İmparatorluğunda olmak üzere birçok imparatorluk ve konfederasyonlarda görülen bir sosyal yapıdır. Amaç, kültürel çeşitliliğin ve farklı kimliklerin korunmasıdır. Ama bu çok kültürlülüğün, kültürler arasındaki ayrışmayı daha çok derinleştirdiği ve çatışmalara neden olduğu görülmüştür; böyle olunca da kültürler arası etkileşim sınırlı olabilmektedir. Osmanlı'da veya Yugoslavya'da olduğu gibi.

'**Polyculturalism**' (kaynaşık çok kültürlülük, benim önerim) diye adlandırılan çok kültürlülük ise; kültürleri hiçbir zaman katı sınırlarla ayırmadan, sürekli etkileşim, karışım ve karşılıklı dönüşüm içinde olmalarını savunan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımda kültürler arası sınırlar geçirgendir; insanlar birden çok kültürden aynı anda beslenir. Amaç kültürel geçişkenlik, etkileşim ve ortak ürettir. Böyle olunca da daha sağlıklı kültürler arası iletişim ve etkileşim gerçekleşiyor, yenilikler yaşanıyor ve hibrit kimlikler aşure gibi oluşuyor. Bu yaklaşımda özgün kültürel kimliklerin erimesi tehlikesi görülebilmekle birlikte toplumsal kaynaşma daha derin ve güçlü yaşanmaktadır. Müzik, moda, yemek gibi günümüz popüler kültürünü inceleyecek olursak; Latin, Afrika, Asya ve Batı unsurlarının karışımı; tek bir kültürle açıklanamayacak hibrit yapıların oluştuğunu görürüz. Batı dilleri, bu etkileşim ve iletişimi de '**Transculturality**' şeklinde kavramlaştırmaktadır. Ben buna da 'sınır aşan veya akışkan kültürel iletişim' adını öneriyorum. Günümüzde iletişim ve ulaşım olanaklarının artması ve kolaylaşması sonucu, sınır aşan kültürel etkileşim de çok etkili biçimde

yaşanmaktadır. Bu kültürel etkileşimde baskın kültürlerin etkisini yoğun hissederken; karşılaştırma yolu ve sentez yapma olanağı ile kültürlerle daha bilinçli bir bakış kazanıyoruz.

Kaynaşık ve akışkan çok kültürlülük; kültürler arası iletişim ve alışverişi teşvik ederek gruplar arasında “biz-onlar” ayrımını zayıflatır, toplumsal barışı ve dayanışmayı güçlendirir. Sabit, katı kimlikler yerine; yerel, geleneksel, modern küresel öğeleri benimseyerek çok katmanlı, esnek kimlikler gelişir. Bu durum, bireylerin farklı bağlamlarda daha rahat hareket etmesini sağlar. Kültürlerin etkileşimi, sosyoekonomik alanlarda olduğu gibi sanat, edebiyat, müzik, mutfak, moda gibi birçok alanda da yaratıcılığı ve yenilikçiliği teşvik eder, yeni sentezler doğurur, sorunlara yaratıcı çözümler üretir. Öğrenciler, farklı kültürel perspektiflerden öğrenme fırsatı bulur, çoklu bakış açısı ve daha eleştirel düşünme becerileri kazanırlar. Kaynaşık çok kültürlülük, kültürler arasında hiyerarşi kurmamak üzerine inşa edilir. Bu yaklaşım, etnik veya kültürel azınlıkların görünürlük kazanmasına, eşit temsilliliğin artmasına yardımcı olur. Daha güçlü bir demokrasi anlayışı gelişir. Küreselleşen dünyamızda özellikle göç, dijitalleşme ve iletişim teknolojileri, kültürleri kaynaştırıyor, bireyleri değişim ve dönüşüme daha uyumlu hâle getiriyor. Kaynaşık çok kültürlü yaklaşımda; kültürler yalnızca yan yana değil, birbirine nüfuz ederek var oldukları için, farklı kökenlerden gelen insanlar kendilerini dışlanmış hissetmez. Bu da o şehir, bölge veya ülkeye yönelik kapsayıcı bir aidiyet duygusunun gelişmesini sağlar.

Adana, başta sahip olduğu tarihî değerleri ile çok kültürlülüğü bize çok güzel yansıtmaktadır. Taşköprü Roma döneminden, Anavarza Kalesi Bizans ve Ermeni döneminden kalmaz. Hristiyanlığın farklı mezheplerinin Katolik Bebekli Kilisesi ile Süryani ve Ermeni Kiliseleri gibi, Müslümanların kiliseden dönüştürdüğü Yağ Cami de Selçuklular döneminden günümüze kadar gelen ve kullanılan ibadethanelerdir. Ulucami ve Ramazanoğlu Konağı, yakın geçmişe kadar varlığını sürdürebilmiş Adana Sinagogu gibi Büyük Saat Kulesi, hanlar ve çarşılar da varlıklarını hâlâ sürdürerek çok kültürlülüğü günümüzde yeni nesillere yaşatmaktadırlar. Hititler, Romalılar, Bizanslılar, Selçuklular, Osmanlılar, Araplar, Ermeniler, Yörükler, Türkmenler, Kürtler gibi farklı etnik kökenliler, Hristiyan, Müslüman, Yahudi dinlerine inanan pek çok topluluk burada yaşamış. Günümüzde de göçlerle (özellikle Suriyeli mülteciler, mevsimlik işçiler, Balkan kökenliler vb.) kültürel çeşitliliği zenginleştirmektedirler. Bu nedenle kaynaşık veya akışkan çok kültürlülük Adana’da, özellikle mutfak kültüründe daha somut görülebilir: Adana kebabı, lahmacun, içli köfte, bici bici, sıkma, gözleme, aşlama, şalgam, halka tatlı aslında sadece Türk mutfağı ürünü değil; Arap, Kürt, Ermeni ve Türkmen

mutfaklarının ortaklaşa harmanından doğmuş lezzetler olmasına rağmen tüm Adanalıların ortak değerlerine dönüşmüş durumdadır. Bilim, müzik, sanat ve sporda da aynı kaynaşık ve akışık çok kültürlülüğün doğurduğu sayısız kahramanları görürüz. Ferdi Tayfur, Müslüm Gürses, Karacaoğlu, Dadaloğlu; Kurtuluş, Ferudun Düzağaç, Omar Faruk Tekbilek gibi Türk, Kürt, Arap, Yörük, Türkmen, Ermeni kökenli sanatçıların icra ettikleri değişik müzik türleri Adana’ımızda kaynaşırlar. Yılmaz Güney, Şener Şen, Ercan Kont, Aytaç Arman gibi sayısız sinema sanatçıları filmleriyle; Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Muzaffer İzgü, Demirtaş Ceyhun gibi yazarlar kitaplarıyla; Gaston Mizrahi ve Haluk Uygur çektikleri Adana fotoğraflarıyla; Mithat Özhan, Halil İnancık, Korkut Broatav ise bilim alanındaki başarılarıyla Adana’ya değer katan farklı etnisiteden insanlarımızdır.

20. yüzyılda Bulgaristan, Kafkasya ve Balkanlardan göçenler; 1950’lerden itibaren Doğu Anadolu ve Güneydoğu’dan gelen göçmenlerin yanı sıra son yıllarda Suriyelilerin Adana’ya göçü yaşanmıştır. Bu göçler, kaynaşık ve akışkan çok kültürlülüğü güçlendirirken bir dayanışma kültürünü ve birlikte yaşama refleksini geliştirmiştir. Bu kaynaşık çok kültürlülük Adana’ya dilsel bir zenginlik de katmıştır. Adana sokaklarında Türkçe, Arapça, Kürtçe, hatta Ermenice kökenli kelimeler yan yana kullanılabiliyor. Cıncık, ciğer, çörek, bici bici, he mi, anarya gibi farklı kültürlerden gelen sözcük ve terimler kaynaşık ve akışkan çok kültürlülüğün yansımaları olarak karşımıza çıkıyor. Kaynaşık çok kültürlülüğün bir başka yansıması Adana’nın tarım ekonomisinde görülüyor. Tarımdaki üretimin Mardin’den, Urfa’dan, Hatay’dan, hatta Suriye’den gelen tarım işçileri sayesinde yürütüldüğüne tanık oluyoruz. Adana’da kaynaşık ve akışkan çok kültürlülüğü, son yıllarda başka bir alanda daha yoğun olarak; fuar, festival veya karnavallar şeklinde yürütülen kültürel etkinliklerde yaşıyoruz. Portakal Çiçeği Karnavalı, Altın Koza Film Festivali, Türkiye Kültür Yolu Festivali, Sabancı Uluslararası Tiyatro Festivali, Dünya Rakı Festivali, Adana Lezzet Festivali, Adana Kebap-Şalgam Festivali, Çukurova Rock Festivali, Teknofest Adana, Çukurova Kitap Fuarı, Adana Üniversite Tercih Fuarı etkinliklerini sayabiliriz.

Her ne kadar son yıllarda adliyesinden aktarılan haberleriyle gündeme getirilmeye çalışılsa da Adana, ülkemizde kaynaşık ve akışkan çok kültürlülüğün en etkili yaşandığı ender şehirlerimizden biridir ve ben de işte tam bu yüzden Adana’yı çok seviyorum.

ADANALİYİK, FARKLI KÜLTÜRLERİN ADAMIYIK!..

FELSEFE TEKNESİ

Kerim Caymaz

ÇSG'nin her ay düzenli gerçekleştirdiği programlarından bir tanesidir. Kısaca felsefe, teorik ve pratik düşünme etkinliklerinin bütünü içinde; yaşamı, hayatı, olan bitene dair her şeyi anlama ve anlamlandırma etkinliklerinin tümüdür.

Felsefi düşünce kaynağının, insanın merak ve hayret duygulanımlarından doğduğu söylenir. Bu yanlış değildir. İnsan 'iyi' yaşamın peşinde koşan, merak eden, soru soran, sorduğu sorulara cevap arayan, bulduğu (ya da bulamayacağı) cevaplarla birlikte akıl yürüten bir varlıktır.

Felsefe bir bilim değildir ama bilimsel yöntemi kullanarak insanlığın çağlar içinde yaşadığı ya da yaşayabileceği sorunlara çözümlemeler önerir.

Felsefe önüne getirdiği, yöneldiği her şeyi sorgulayarak gelişir ve derinleşir.

Felsefe, bilim gibi ilerlemeci ya da kesinlik gerektiren sonuçlarından ziyade kendine edindiği problemi genişletip derinleştirmeye çalışarak çözümlemeler üretir.

Adalet nedir?

İyi yaşam nedir?

Güzellik nedir?

Varlık Nedir?

Bilgi Nedir?

Eşitlik Nedir?

Özgürlük Nedir?

Aklınıza gelebilecek her türlü soruya filozofların bulmaya çalıştığı cevaplarla çok çeşitli ve derinlikli düşünceler ve eylem önerileri insanlığın hizmetine sunulmuştur.

Felsefe teknesi programı bu cevaplar üzerinden ÇSG üyelerini ve çevresini düşünmeye, sorgulamaya ve yeni çözümlemeler bulmaya davet eder.

GÖRÜNÜRE DAİR KÜÇÜK BİR TEORİYE DOĞRU ADIMLAR

Sevinç Kökenler

“Her gün dünyaya ilişkin gövdesiz ve sahte bir imgeler ağı tarafından yeniden onaylanan bir yalnızlık. Ama onların sahteliği bir hata değil. Eğer kâr peşinde koşmak insanlığın kurtuluşunun tek yolu olarak görülürse, gelir mutlak öncelik hâline gelirse o zaman var olanın itibar görmemesi, görmezden gelinmesi ve baskı altında tutulması gerekir. Bugün resim yapmak, yaygın bir ihtiyaca cevap veren bir direniş eylemidir ve umutlanmayı teşvik edebilir.” – John BERGER

Selam dostlar!

Malum, yaz mevsimi, olmayan sosyal hayatımız da sıfırlandı!

Ve bu durumda yapılacak en iyi şey edebiyata ve sanata sığınmak oluyor...

İyi ki okuma alışkanlığımız var, iyi ki sanat var.

Hele de bu ülkede! Yoksa delirmemek elde değildi.

Okumalarım her daim kütüphanemi karıştırmakla başlarım. Sevdiğim kitapları yeniden yeniden okumak bana keyif veriyor, yenilerine başlamam için bir zihin jimnastiği oluyor âdeta.

Girişte, **John Berger**’den alıntıladığım pasaj da o kitaplardan birinden. Tekrar tekrar okuyabileceğim bir kitaptan.

Kitaplar, beni rahatlatıyor ve sanatımı sürdürebilmeme yardımcı oluyor. Çünkü sanatla uğraşmak büyük cesaret gerektiriyor, özellikle de bulunduğumuz coğrafyada.

Her şeye rağmen üretiyorum, düşünüyorum.

Öyleyse varım!

Zaman zaman sorgularken buluyorum kendimi:

Ne yapıyorum? Kimin için yapıyorum? Kimim? Bunun için mi varım?

Ve bunun gibi kafamda sorular...

Ve tabii, bu sorulardan kurtulmanın, akıl sağlığımı korumanın yolu, yine üretmekten geçiyor.

Sonra her şeye boş verip hiçbir şey için değilse bile umutlanmayı çoğaltmak adına çalışmaya devam ediyorum.

Yani her şeye inat, yaratma cesaretini göstermeye devam!

Yalnızlığımın yoldaş olsun diye, sanatı yaşatmak adına, **“Ben de varım!”** diyebilmek için...

Yine John Berger’den bir alıntı:

“Gittikçe daha çok insan müzelere gidip resimleri izliyor ve hayal kırıklığına uğramadan dönüyor. Onları hayran bırakan şey nedir? Bu soruya sanat, sanat tarihi ya da

sanat takdiri diye cevap vermek bence esas olanı gözden kaçırmaktır. Resim müzelerinde başka dönemlerin görüntüleriyle karşılaşıyoruz ve bize yoldaşlık ediyor. Her gün belirip kaybolduğunu gözlerimizle gördüğümüz şeyin karşısında kendimizi daha az yalnız hissediyoruz. O kadar çok şey aynı görünmeye devam ediyor ki dişler, eller, güneş, kadınların bacakları, balıklar... Görünürün âleminde tüm çağlar kardeşçe bir arada var oluyorlar, aralarında yüzyıllar, binyıllar olsa da. Ve eğer resmedilmiş bir imge kopya değil de bir diyalogun sonucuysa, resim konuşuyor – biz dinlersek.”

Saygıyla sevgiyle ve sanatla kalın, dostlar!

ÇSG’den Öyküler

ONLAR BİR FAZLAYDI

Yaşar Erkmen

“Biz üç kişiydik

Üç intihar çiçeği

Bedirhan, Nazlıcan ve ben,

Suphi...” dizeleriyle biter, Yusuf Hayaloğlu’nun yazdığı, Ahmet Kaya’nın besteleyip seslendirdiği o güzelim şiir.

Onlar bir fazlaydı. Dört kafadar, dört sıkı dost! Sabit, Şükrü, Mehmet ve o, Tilmiz...

Şeyhlerin, müritlerin cirit atmaya başladığı milenyum yılının başında, onlar da bu furyaya kapılmıştı. Onların takılması ironik bir takılmaydı. Onları biraz da Kayahan şarkısının sözleri gibiydi:

“Bizimkisi bir dostluk hikâyesi,

Siyah beyaz film gibi biraz.

Ateşle su, dikenle gül gibi,

Bizimkisi roman gibi biraz.

Hüzünlü sonbahar kapısından,

Çıkmak gibi aydınlığa biraz...”

Gruplarının adını da dönemin en etkili terör örgütü “El Kaide”den esinlenerek “El Faide” koymuştu Şih’ları, her şeyleri, Sabit Hoca’ları. Gerekçesini de “Çünkü biz faydalı bir tarikatız, diğerleri gibi yıkıcı ve bölücü değiliz!” diyerek açıklamıştı.

Bu ülkenin tarihinde tarikatların sabıkası oldukça kabarıktı. Cumhuriyet bile kökünü kazıyamamıştı. Devletin de milletin de tarikatlardan ağzı yanmasına karşın hâlâ mantar gibi çoğalmaları, yaşananlardan hiç ders alınmadığını gösteriyordu. Tarikatlardan hesap sorması gerekenler, tarikatları artık STK (Sivil Toplum Kuruluşu) olarak görüyor, bunu da açık açık haykırıyorlardı. Hem de milletin meclisinde, milletin televizyonunda, hem de milletin gözünün içine baka baka...

Onların El Faide’si, yasa dışı ya da merdiven altı faaliyetleri olan tarikatlardan çok farklıydı. Toplantılarını bile gizli saklı değil, göl manzaralı polisevinde yapıyorlardı. Bu da illegal olmadıklarının en büyük kanıtıydı. O yıllarda öğretmenevi, polisevi gibi sosyal tesislerde alkol henüz yasaklanmamıştı. Afganistan’dan değil, anayasasında laik ve sosyal hukuk devleti

yazan demokratik bir ÷lkede yaşıyorlardı. İnsanlar, güllük gülistanlık içindeki ÷lkelerinin sosyal tesislerinde bir araya gelip sosyalleşebiliyorlardı.

Polisevinde görevli memurlardan bir kısmının çocukları da çalıştıkları dershanenin öğrencileriydi. Biraz geriden de olsa eğitimle ilgili kendi aralarındaki sohbetlerine, aynı zamanda velileri olan polisler de kulak kabartıyor, kimi zaman müdahil oluyorlardı. Masaları zaman zaman mini bir veli toplantısına dönüşüveriyordu. Meslekleri zamana ve mekâna bakmıyor, hayatın her anında onları yalnız bırakmıyordu.

Onların El Faide tarikatında kıdeme ve yaşa dayanan hiyerarşik bir düzen vardı. Baş Mürit Şükrü Hoca, Şih’in sağ kolu olarak onunla yakından ilgilenir, talimatlarını diğer iki kişiye iletirdi. Her zaman derin bir saygı içinde olan Mehmet Hoca da Baş Mürit Yardımcısı’ydı ve masanın donanımından sorumluydu. Bir de her şeye koşturan, tarikatın en küçüğü olan çömez bir Tilmiz... Ustaların arasında acemi bir öğrenci...

Tilmiz, haddini bilen biri olarak söze pek girmez, Baş Mürit’in ve Baş Mürit Yardımcısı’nın talimatlarını yerine getirir, Taptuk Emre’nin dergâhındaki Yunus gibi çile doldururdu. Masada boşalan kadehlerin doldurulması, buzlarının konulması, sularının tamamlanması, eksiklerin garsona bildirilmesi gibi işler ona düşerdi. Şih’ları yemeğe başlamadan kimse çatala, kaşığa dokunmaz, kadehini kaldırmadan kimse kadehine elini sürmezdi.

Peki, ne yapardı bu El Faide adlı tarikat? Diğer tarikatlardan farkı neydi?

Kimi tarikatlarda yapılan “badelenme” yerine, bu tarikatta “demlenme” vardı. Adından da anlaşılacağı gibi faydalı işler yapılırdı bu tarikatta. Sanattan, edebiyattan, kitaplardan söz edilirdi. Okudukları kitaplarla ilgili değerlendirmeler yapılır, öğrencilere önerilecek kitaplar belirlenirdi. İçlerinde Türkçe-edebiyat öğretmeni olmayan tek kişi, Baş Mürit’ti. Fen Bilgisi öğretmeni idi ama onda da değme edebiyatçılara, tiyatroculara taş çıkartacak bir anlatım ve taklit yeteneği vardı. Ceyhan-Kadirli-Kozan kesişimindeki köyünün konumunu bile fıkra gibi anlatırdı. Köyün girişindeysen Ceyhan, yolun solundaysan Kozan, yolun sağına geçince de Kadirli sınırları içinde oluyordun. Baş Mürit, bu iki arada bir derede kalmış köyüne ait fıkraları, ağıtları, anıları yöresel bir dille öyle güzel anlatırdı ki masadakileri gülmekten kırıp geçirirdi. Şih’ları o kadar, “Baş Mürit, bunları yazıya geçir, kalıcı olsun!” dese de kadersiz Baş Mürit, yakasına yapışan amansız illet yüzünden Şih’inin bu isteğini gerçekleştiremeden göçüp gitmişti.

Şih, Tilmiz’e de yazdığı öyküleri kitaba dönüştürmesini söylemişti. Tilmiz, uysal bir mürit olarak Şih’inin sözünü dinlemiş, Şih’i da iki kitabının önsözünü yazarak onu onurlandırmıştı. Gecenin ilerleyen saatinde, hafiften çakır keyif olup efkâr basınca Şih’i susturmak mümkün olmazdı. Kerametli her sözünün ardından ezbere şiirler okur, müritlerini mest ederdi.

Yıllar süren tarikatın üye sayısı dördü geçmedi. Öyle hello cello kişilerle işleri olmazdı zaten. Oysaki tarikatlarına hayranlık duyan, katılmak için yanıp tutuşan kelli felli niceleri vardı çevrelerinde. Fakat üye yapma konusunda Şih’in olurluğunu bir türlü alamazlardı. Üyelerin kefaletiyle nadir de olsa aralarına misafir olarak katılanlar olurdu.

Bunlardan biri de Baş Mürit Şükrü Hoca’nın kuzeni, Ahmet Necmi Hoca’ydı. Onu dinleyince Baş Mürit’in sırrını da çözmüş oldular. Mizah, bu ailenin genlerine işlemişti. Sıradan bir olay bile onların dilinde kendiliğinden mizaha dönüşüyordu.

Ahmet Necmi Hoca’nın sol kolunun bilekten sonrası yoktu. Çocukluğunda Anavarza’nın eteklerinde, Kurtuluş Savaşı yıllarında, işgalci Fransız askerlerinden kalma paslı bir el bombasını kurcalarken, bombanın patlaması sonucu bir elini kaybetmişti. Bu trajik olayı anlatırken bile dinleyenleri güldürmeyi başarıyor, masaya hüznü bir hava çökmesi gerekirken masadan kahkahalar yükseliyordu. Ahmet Necmi Hoca, masada kimseye fırsat vermeden, aralıksız konuşurdu.

“İyi ki gelmişim buraya. Ne zamandır böyle ortam bulamadığım için dilim şişmişti, yahu! Konuşmasam çatlardım. Rahatladım, oh be!..” diyor, ardı ardına esprileri patlatıyordu.

Bir eli olmasa da kimseden yardım istemiyor, kendi işini kendi görüyordu. Sigara paketini kesik elinin bilek kısmına hafifçe vurarak bir sigara çıkarıyor, paketi bırakıp çakmağıyla sigarasını yakıyor, yardımcı olmak isteyenlere teşekkür ediyor, “Ben hallederim.” diyordu.

Çağın sinsi hastalığı, bu üç değerli insanı, eşinden dostundan vakitsiz ayırdı. Ahmet Necmi gibi Baş Mürit ve Baş Mürit Yardımcısı da arka arkaya bizlere veda edip bu güzelim dünyayı bırakıp gittiler. Şairin ve şiirin dostu Şih’ımız da,

“Bir Şih ve bir Tilmiz’le tarikat mı olur?” dedi ve başını alıp gitti, ta kör itin öldüğü emekliler diyarı Seferihisar’a.

El Faide yetim, anılar sahipsiz, mekânlar ıssız, masalar boş, kadehler boynu bükük kaldı. Arkalarında bir tek garibim Tilmiz'i bıraktılar. Zavallı Tilmiz de Çukurova'nın bağrında, anılar yumağının تنها ve çıkmaz sokaklarında, tek başına dolanıp duran bir meczuba döndü.

BEYAZ ARABA

Cansu Aydın

Cemal, bahçede kendisi gibi küçük ve şirin bisikletini sürerken evlerinin önündeki asfalt yoldan beyaz bir araba geçiyordu. O sırada annesi de bahçedeki divana oturmuş, akşam için fasulye kırıyordu.

“Anneeee, babam geliyor, babaaaaam!..”

Her ikisinin de gözleri çiy taneleri damlamış alaca bir gülün taç yaprakları gibiydi; fakat Cemal'in gözlerinde umut, annesinin gözlerindeyse burukluk pırıltıları vardı.

“Hayır, baban değil oğlum...”

KELİMELEK DİPSİZ KUYU

Nazife Azize Ünal

Kelimelerin anlamlarına kafa yormak, insanın ruhunu da besliyor çoğu zaman. Dilin yapısı gereği bir kelimedenden bir diğerine geçiyoruz; böylelikle beyin ve ruh denge kurmaya, analiz yapmaya başlıyor. Beklenti kelimesini günlük hayatımızda sıkça kullanırken derinine iniyor muyuz hiç?

Beklenti “gerçekleşmesi beklenen şey” olarak açıklanıyor TDK sözlüğünde. Bekle-fiilinden türüyor da neden bekliyoruz, beklemeyi gerektiren duygular neden var, nasıl oluşuyor? Hayatımızın her anında o kadar çok bekliyoruz ki aslında bazılarını fark etmiyoruz bile. Öylesine kanıksamış oluyoruz. Bir işe giriyorsun, beklentilerin peş peşe geliyor zihninin derinliklerinde; patronunla ilgili, çalışma arkadaşlarıyla ilgili, işe giriş çıkış saatlerinle ilgili... Bir sevgilin ya da eşin oluyor, bir bakmışsın yine zihnin birçok beklentiye kapılmış gitmiş; el üstünde tutsun, değer versin, sevgisini gösterson, maddi olarak iyi olsun... Bir evladın oluyor, milyon tane beklenti çörekleniyor ruhuna, bu en fenası! Bitmiyor beklentiler.

İnsan doğasında var galiba beklemek. Ama derine indiğimizde -beklentiler karşılanmadığında- fazlaca yoruyor insanı. İnsanın içi karışıyor, dengesi bozuluyor. Senin beklediğini hatta neyi beklediğini bile bilmiyorlar aslında. Anlatmamış sadece beklemişsin çünkü. En büyük karmaşa da tam bu noktada ortaya çıkıyor. Söylemeden söylenmeyenin anlaşılmasını bekliyoruz çoğu zaman. Beklenti iyi mi, kötü mü net bir çizgi yok ama çoğumuzun beklentilerinin gerçekleşmediği aşikâr. Belki de beklentinin sebebini bulmak ve gerçekleşmediğinde nasıl yol almak gerektiğini düşünmemiz gerekiyor. Zor bir sarmal yapı.

Seven sevdiğine beklentisini söylese hayat biraz daha mı renklenir sanki? Çocuğundan sorumluluk mu bekliyorsun, göster; arkadaşından vefa mı bekliyorsun önce sen vefa göster mesela.

Konu uzun, duyguların dibi dipsiz kuyu.

KADIN KALBI

Cansu Aydın

Radyo, cızırtıyla hava durumu bültenini verirken şehrin merkezinde eski bir evin kapısı yavaşça açıldı. Otuzundaki kadın çok üşümüş olmalıydı ki elleri titriyordu ve yanakları al aldı. Neyse ki kömür sobası içeride gürül gürül yanıyordu.

— Berna, kızım, akşama sağanak yağmur varmış, iyi ki erken geldin eve.

Yağmura yakalanmak Berna'nın umurunda değil gibiydi, dalgın görünüyordu, yaşlı kadına cevap vermedi. Yeşil paltosunu vestiyere asıp gözyaşlarını saklayarak lavaboya koştu ve yüzünü yıkadı. Aynadaki hazin yüzüne bakınca kendisine alçak sesle “Topla artık kendini Berna, melâlin de bir töresi var, anacığın ve kızların seni böyle yıkık görmesin.” dedi. Sakinleşmeyi başarınca odaya geçti, sobanın yanı başında biraz ısındıktan sonra yaşlı kadını öpüp ona sarıldı:

— Anacığım, Hafize Sultan'ım, nasılsın? İyi misin?

— Çok şükür kızım, çocukları uyuttum, radyodan haberleri dinliyordum.

Berna karşı taraftaki yer döşegine eğilip kızlarını şefkatle kokladı. Edebiyat tanrıçası bana onun “Mesele çocuklarımmış... Canım yavrularım! İkisi de birer melek.” diye içinden geçirdiğini söyledi ve genç kadın yine ağlamaya başladı. Bu defa kendisini tutamadı. Elâ gözlerinden yaşlar taşarken radyodan gelen şarkı, hıçkırıklarını bastıramıyordu. Belli ki şarkının sözleri içine dokunmuştu:

“Ne çıkar bahtımızda ayrılık varsa yarın,

Sanma ki hikâyesi şu titreyen dalların

Düşen yaprakla biter.

Böyle bir kara sevda, kara toprakta biter.

Böyle bir kara sevda, kara toprakta biter.”

Öfkeyle televizyon sehpası üzerindeki kitabın arasında bulunan mektup ile resmi alıp alt alta hizaladı ve dört parçaya ayırdı. Parçaları yavaş yavaş sobanın içine atarken şarkı devam ediyordu:

“Ağlama, olma mahzun, gülerek bak yarına.

Sanma ki güzelliğin, o ipek saçlarına

Dökülen akla biter.

Böyle bir kara sevda, kara toprakla biter.

Böyle bir kara sevda, kara toprakla biter.”

Yanan kâğıtların sobadan dışarı taşan kıvılcımları hüznü bir şarkının notaları mıydı yoksa? Peki, bu şarkının anlattığı sonluluğa mahkûm edilmiş ve yenik aşk hikâyesi kimindi? “O sadece yaşamış gibi yaptı. Tüm yaşanan sadece benim hikâyemdi, ben zorlukları tek başına

göğüsledim.” diye mırıldandı Berna, annesine yeniden sarıldı. “Geçti yavrum, geçti.” diyordu yaşlı kadın merhametle Berna’nın gözyaşlarına koşut olarak çatıdan ve camlardan tıp tıp diye yağmurun sesi gelirken. Artık sözü tanrıçaya bırakma vakti; çünkü ben sadece bir gözlemci periyim. Benim Berna’nın kendi içinde yaşadığı hayal kırıklığını okuyup anlatmaya müktesebatım yok. Duvara asılan takvim 3 Mart 1965 Çarşamba gününü gösterirken, saatse 18.30’a vururken Berna’nın pencere kenarına geçip düşüncelere daldığını size söyleyebilirim, o kadar. Sahi Berna ne düşünüyordu? Aslında ben de okuyucular da tahmin ediyoruz ama sizden dinlemek çok güzel. Lütfedin tanrıçam bana ve okuyuculara.

“Kısacık bir aşk hikâyesi kül olan kâğıt parçalarıyla noktalanıyor. Bu hayatta hikâyeler neden hep mutsuz sonla bitiyor? Masallardaki ve filmlerdeki gibi mutlu sonla noktalanmıyor? Esasında ateşe attığım kâğıt parçaları değildi; küçük hayallerimdi, umutlarımdı. Babam ben küçük yaşta vefat ettiğinden beri her zaman kendi ayaklarım üzerinde durdum, şimdi de hayatın yükünü tek başına göğüslemeye çalışıyorum. Zira ikinci seçeneği kabul etmem mümkün değildi. Bu hayatta çok bir şey istememiştim, ikinci bir şans sadece, sevdiğim ve beni sevdiğini düşündüğüm adamla yeni bir yuva. Yanılmışım. Sonuna kadar savaşmaya hazırdım. Uğruna gelecek bir mücadele olsaydı. Anayım ben, bütün sevgi ve şefkatimin, bütün aşkımın bana mutluluk pırıltıları olarak dönmesine alışmışım. Hep böyle olur sandım. Yine olmadı, yine izin vermediler. Belki bu defa olurdu ama yüreği yokmuş Ekrem’in benimle hayatı paylaşmaya. Bana hayat arkadaşı, çocukları baba, Hafize Sultan’ıma evlat olmaya... Ah, iyi ki yavrularım var, iyi ki anam var. Ya onlar da olmasaydı?”

İşte böyle... Yaklaşık yüz yıldır bazen tek başımıza bazen de beraber biz edebiyat tanrıçaları ve yardımcılarımız periler artık küçük insanların dramlarından küçük kesitler veriyoruz: Kadın, evlenip ayrılmış, çocukları var; adam hiç evlenmemiş. Gizli bir sualtı kentiydi hiçbir zaman yüzeye çıkamayacak, rüyalarda kalan bir şiir, “şimdi”leri paranteze alarak hissettikleri yarınsız mutluluk; talimatnamesi dışında kalıyordu kutsal geminin. Adamın kalbini içine sığdırıp ona şekil verebilmişlerdi ki bir kalıpla; sığmamıştı kadının aşk dolu, kırık kalbi hiçbirine.

Nazife Azize Ünal

Yaranın kabuk bağlaması gibidir hayat. İlk başta can çok acır, kanar; sonrasında kabuk bağlar. Elin değmediği, gözün görmediği zaman aklına bile gelmez. Sonra birden bir şey olur, ya duvara çarpar ya elin değer, tekrar kanamaya başlar. Acın ilk günkü gibi canını yakmaz ama yine varlığını hatırlatır, belki biraz da kanar. Sonrası şenlik işte. İyileşir, kabuk atar hatta bir süre sonra yaranın nerede olduğunu bile unutursun. Bulmaya çalışırsan ancak görürsün.

Hayatta da her acı böyle; geçmez dediğin her şey geçer, bitmez dediğin her şey biter. Devridaim hâlinde bir hayat. Hiçbir acı ya da hiçbir sevinç sonsuza kadar sürmez. Hatırladıkça güzellikleri, güzellikler yoluna seriliyor; destekçe yarayı, yara kanıyor. Ya kanatmayı seçeceğiz ya yarayı unutmayı...

Şairler bu döngüyü en iyi hisseden ve dile getirenlerdir.

Cemal Süreya, yaşamın önemini vurgulamak için,

“Hayat kısa, kuşlar uçuyor.” dizesini yazarken, genç yaşta bu dünyadan ayrılan İranlı kadın şair Furuğ Ferruhzad da sanki Cemal Süreya’nın şiirini tamamlamaktadır:

“Kuşlar ölür, sen uçuşu hatırla!”

KIRIK DÜŞ PARÇALARI

Cansu Aydın

“Hayır!”

Hastanenin geniş bahçesinde gezinti yapmasına ilk kez izin vermişlerdi. Büyük gövdeli çam ağaçlarıyla çevrili yolda kuş sesleri eşliğinde derin derin nefes alarak yürüyordu. Parlak güneşin bile ısıtmayı başaramadığı soğuk havada çam ağaçları diğerlerinin aksine yemyeşil kalmayı başarmıştı. Hepsi dimdik ayaktaydı. Dağınık kumral saçları, morarmış gözaltları, minyon bedeni ve yüzündeki kırmızı sivilceleriyle çelimsiz ve depresif bir ergeni andıran genç kadın bu yüce ağaçlara hayran kalmıştı. Neşeyle onların arasına koştu ve “Ben artık bir çam ağacıyım!” diye haykırdı. Ayakları yumuşak toprağa gömülmemişti, hayır Toprak Ana şefkatle ona kucağını açıp yepyeni bir yuva vermiş, zümrüt pırlıltısında bir varoluş için fırsat tanımıştı. Bu toprak, o kâbus gecede zangırdayan kara parçası değildi. Sükûnetle “Benim suçum değil.” diyordu. “Merak etme, kimin suçu olduğunu ben çok iyi biliyorum.” diye karşılık verdi genç kadın. Bu sırada doktorlar, hemşireler ve hastabakıcılar başına toplanıp onu etten kemikten genç bir kadın olduğuna ikna edinceye kadar akla karayı seçtiler. Aslında onu ikna eden “Für Elise” okul zili eşliğinde elinde bir resim defteriyle ağaçların arasından koşup gelen sekiz yaşındaki esmer kız çocuğu oldu. İki belik saçlarındaki beyaz kurdeleler, ayaklarındaki siyah rugan pabuçlar ve beyaz yakalı mavi önlüğüyle bu kız onun mutlu çocukluk dönemindeki kendisiydi miydi yoksa? Elindeki resim defterinin içinde kırmızı hilâlli beyaz çadırlar ve afetzedelere yardım eden görevlilerinin olduğu bir okul resmi vardı. Küçük kız bu resmi paramparça ederken genç kadının gözünden ölüm döşeğinde insanlarınkinden akanlar gibi birkaç damla gözyaşı aktı. Küçük kız onun kulağına “Sen artık büyüdün. Kendine gel.” diye fısıldayıp kaybolduktan sonra kadın etrafındakilerin söylediklerini başıyla onayladı. “Evet, ben genç bir kadınıam ama kimsesiz bir kadın, bütün sevdiklerini kaybetmiş...” diye düşüncelere gömülüp bitkin vaziyette toprağa çökerken içinden acı bir çığlık koptu: “Hayır!” Sonra saçlarını yolup dehşetle etrafındakilere bakarak bir sürü eşya ismi sayıklayıp durdu: “Bach plakları, gramofon, eski bir keman, kumbara, bilgisayar, tatil fotoğrafları, resimler, defterler, kalemler, kitaplar... Bir karadelik hepsini yuttu... Artık hiçbirini yok; ailemi o karadeliğe gömdüler. Hayır!”

Elâ gözlerinde yine o dehşet kıvılcımları... Bitirmesi gereken çok önemli bir proje vardı, bu yüzden en alt katta bilgisayarıyla çalışacaktı ki şiddetli sarsıntıyı fark eder etmez ellerindeki kitapları, not defterlerini ve renkli kalemleri çalışma masasına bırakıp panikle dışarı çıktı. Zemin öyle sallanıyordu ki genç kadın olduğu yerde sabit duramıyordu, o da geniş bahçenin sonundaki çam ağacına tutundu. Bir yandan da yukarıda mahzur kalan sevdiklerine haykırıyordu:

“Eymen! Oğlum! Anne! Baba!”

Oğlu Eymen’in, annesinin, babasının ve komşularının çığlıkları nereden geldiği belli olmayan o tuhaf uğultuya karışıyordu. Muhtemelen kıyamet kopuyordu, evet evet İsrail sura üflemişti. Kafasından kötü düşünceleri atıp olumlu düşünmeye çalıştı. Ne var ki sarsıntı bir türlü durmuyordu. Hani bir dursa da annesi, babası ve oğlu dışarı çıksa; önce oğluna sonra da anne ve babasına koklaya

koklaya, sımsıkı sarılsa... O, moralini am ağacından aldığı taze bir ümit ile beslerken bina; Eymen'e anlattığı bir masaldaki çocuk devin ufaladığı kocaman kurabiye gibi un ufak oldu.

Deprem sadece o şirin aile apartmanını değil, genç kadını da paramparça edip yıkmıştı. Tam da eşinin vefatından uzun bir süre sonra kendisini toplamayı başarmışken. Yaşamı saniyeler içinde gerçekleşmemiş beklentiler enkazına dönüştü. Atıştıran kar mı yoksa kırık düş parçaları mıydı? Bu yıl ailece yaptıkları yaz tatili zihninde canlandı. Her yaz olduğu gibi bu yaz da her şeye rağmen mutlu bir tatil yapmışlardı. Peki ya bundan sonraki yazlar? Mehtapta gümüşlere bürünen denizi düşledi, o küçük tatil beldesindeki berrak deniz, sevdikleriyle güzel ve anlamlıydı. Hani Eymen mart ayında keman kursuna başlayacaktı? Yine dolunay vardı, mehtaba üzüntüyle bakarken oğlunun söyledikleri aklına geldi: “Anneciğim” demişti küçük çocuk, “Babamın kemanyla bir gün ‘Ay Işığına Giriş’i almayı yürekten istiyorum...” Ah, Heidi’yi birlikte okuduktan sonra ikisi, dağ keçili kumbarada para biriktirip bu parayla Alp dağlarına gitmek için birbirlerine söz vermişlerdi. Bir “Hayır!” ılgılığı, göçen binanın gümbürtüsü ve gizemli bir duman fonunda gökyüzüne yükseldi.

Arasta'dan Görüntüler

Prof. Dr. Selman Vefa Yıldırım

Ozan Erkmen'den

ÇSG Çukurova Okulu Öğrencilerinden

